

DIVERSITATE

DIVERSITATE

Revistă școlară

NR. 1

IUNIE 2019

COORDONATOR

Director,

Prof. Înv. Primar GODJA NICOLETA MARIANA

ECHIPA DE REDACȚIE:

Profesori:

Dir. Godja Nicoleta Mariana
Prof. Mihai Sînziana
Prof. Taut Gheorghe
Prof. Radu Marius Ilie
Prof. Ardelean Petru
Prof. Moldovan Ioan
Prof. Înv. Primar Mihnea Anuta
Prof. Înv. Primar Salvari Stela Maria
Înv. Pop Cristina

Autori: Pasere Camelia

Elevi:

Clasa a III-a

Moldovan Simona

Clasa a V-a

Boroica Valentina Mariana
Coman Luiza Cristina
Godja Ștefania Petruța
Babony Florentina Ionița

Clasa a VII-a

Moldovan Iuliana

În loc de introducere...

Realizarea unei reviste școlare zace de mult timp în sufletul meu. Am alungat de fiecare data acest gând, găsind diferite motive. Hotărârea luată acum a venit în urma unor evenimente care au avut loc în comunitatea locală, dedicate satului românesc. 2019 a fost declarat „*Anul omagial al satului românesc (al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari)*”. Am considerat că este momentul potrivit să aducem în atenția elevilor,

părinților, cadrelor didactice și comunității din care facem parte, momentele de început ale școlii din comuna noastră, dar și activitățile actuale ale elevilor și profesorilor.

Dorim ca elevii noștri să învețe să citească, să elaboreze și să aprecieze creațiile colegilor lor. În acest sens, având susținerea direcțiunii școlii, dorim ca să vedem realizate în condiții cât mai bune următoarele numere.

Pentru că avem speranța că vom colabora, invităm toți elevii să ne trimită creațiile lor pe adresa de mail al școlii: scoala_stramtura@yahoo.com

Dir. Godja Nicoleta Mariana

**ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC
ANUL OMAGIAL AL CADRELOR DIDACTICE
ANUL OMAGIAL AL PREOȚILOR
ANUL OMAGIAL AL PRIMARIILOR HARNICI**

În data de 12 mai 2019 la Strâmtura, au avut loc momente unice în viața comunității, o întâlnire de suflet între generațiile de dascăli pensionari ai Școlii Gimnaziale Nr.1 Strâmtura și a preoților. Onoarea de a deschide acest eveniment a aparținut primarului comunei Strâmtura, Ioan Pasere care a spus:

“Tată-ne ajunși la o nouă ediție a “Întâlnirii cu fiii satului” Strâmtura, iar evenimentul îl dedicăm Anului omagial al satului românesc (al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari). Ca invitați de onoare îi avem pe dascălii pensionari și preoții comunei. Am așteptat cu emoție să mă reîntâlnesc cu seniorii noștri. Le datorăm atât de multe, de la educație și până la ce suntem în prezent, încât este imposibil să le mulțumim după cum merită. Ne înclinăm cu respect în fața lor și îi asigurăm că tot ceea ce au făcut ei pentru noi nu trece neobservat”.

Pe scena amenajată pe Stadionul Luceafărul din Strâmtura au fost invitați cadrele didactice pensionare și preoții.

Au participat la eveniment: Prof Fedor Ion, director Școala Gimnazială Strâmtura, Înv. Alb Petru director Școala Glod, Prof. Bufta Laurentiu- director Școala Slatioara, Prof. Lihet Gheorghe - director Școala nr. 2 Strâmtura, Prof. Manea Maria, Înv. Feier Ioan, Prof. Bondrea Ioana, Înv. Deric Ioana, Înv. Coman Irina, Înv. Sandu Irina, Educ. Cret Irina, Educ. Tomoiagă Anișca și Grigore Baias.

Profesorilor și preoților li s-a înmănat câte o diplomă de excelență pentru activitate și câte o umbrelă tip baston, ca un sprijin emoțional pentru această perioadă din viața unui dascăl care a ajuns la capătul unei cariere strălucitoare, după ce și-a dedicat existent, profesiei de dascăl.

Domnul Fedor Ioan ex-director de la Școala de centru a spus:

„Nu știu dacă am fost un exemplu pentru elevii mei, dar îi îndemn să-mi urmeze sfaturile, asigurându-i de toată dragostea și prietenia mea, iar pe colegi, de toată stima și prețuirea pe care o merită”.

În filigoria de lemn, de la Stadion au fost invitați toți la o masă, unde au fost serviți cu bucate alese.

Toți au purtat cocarde în piept pe care scria “Anul omagial al satului românesc, Strâmtura 12.05.2019” și câte un fânion cu Uniunea Europeană.

După festivitatea de apreciere a preoților și dascălilor din comuna Strâmtura a urmat un regal folcloric cu aleasă muzică populară la “Întâlnirea cu fiii satului”.

Mai întâi, pe scena de la Stadionul “Luceafărul” au evoluat, cum nu se putea mai bine Ansamblul folcloric “Coconii Izei” din Strâmtura (*format din elevi ai Școlii Gimnaziale nr.1 Strâmtura*), instructor Gheorghe Hîrb, cu o suită de dansuri și cântece populare. A urmat apoi, rând pe rând mulți soliști vocali și instrumentiști. Cu respect și dăruire ne-au încântat rapsozii naționali și internaționali Ștefan Petreuş și fiul său Andrei, Felix Gălan și Ioan Dordoi, Marinela Petreuş și Ghiță Pârja, Soții Orza, Aida Lihet, Crina Varga Haiduc, Anișoara Rad, Ionuc și Andreea Ivanciuc, Cristina Ardelean, Alina Dunca și Frații Filimon, Ionuț Sidău,

Iulia Bucur Roman, Trupa “Haiducii lui 7 cai” și nu în ultimul rând lăpușanca Andreea Ghițiu, care ne-a reprezentat județul cu succes la “Românii au talent” și “Vedeta populară”.

Felicitări organizatorilor și tuturor participanților!

Autor, Pasere Camelia

Prof. Coordonator Godja Nicoleta Mariana

Învățătorul Gheorghe Baias

1850-1932

În 1850 venea pe lume în localitatea noastră, comuna Strâmtura, de pe valea Izei, Gheorghe Baias, cel căruia i-a fost hărăzit să devină unul dintre primii dascăli cu școală, un adevărat apostol al învățământului cu predare în limba română din fostul Comitat al Maramureșului, astăzi județul Maramureș, al cărui teritoriu a fost împărțit de vitrgiile istoriei.

În anul 1862, prin depeșa imperială de la Viena, se înființează în Sighetu-Marmației, după modelul austriac, Preparandia(Praparandie-Scoala pentru pregătirea profesorilor, Școala Normală), cu principalul scop de a pregăti cadre pentru învățământul sătesc, în vederea introducerii învățământului primar românesc. Durata învățământului preparadial era de 2 ani, iar elevii, care urmau să devină învățători pentru învățământul primar de la sate se alegeau, de regulă, din rândul valorilor sătești, de către o echipă de cadre didactice de la Preparandie și cu consultarea valorilor locale.

În 1866 este ales, pentru a frecventa cursurile Preparandiei din Sighetu-Marmației, tânărul Gheorghe Baias din Strâmtura, în vârstă de 16 ani, care va absolvi cursurile școlii în anul 1868, devenind învățător. A fost a treia promoție de învățători, din care a făcut și el parte, dar din cele 120 de cadre didactice pe care le-a pregătit Preparandia în decursul activității sale de un deceniu. Din cei 120 de absolvenți, numai 56 au ocupat posturi în Comitatul Maramureș.

În 1868, absolventul, de acum dascălul Gheorghe Baias, își începe activitatea de pionier al învățământului românesc, făcând adevărată muncă de apostol în comunele Dragomirești, Iapa, Desești, dar mai ales în Strâmtura, comuna sa natală, trăgând primele brazde, împreună cu ceilalți preparandieni, pe ogorul nedeștelenit încă, al învățământului sătesc maramureșan în limba română.

Activitatea lui la catedră a fost marcată de spiritul Preparandiei, care era de a vesti tuturor românilor de la sate, că sufletul nemului românesc nu va pieri niciodată, că nu va fi nimic, ci va rămâne veșnic viu, mai ales în mediul sătesc, unde totul era mai curat și mai trainic și mai nealterat, indiferent de vitregiile cărora românii erau obligați să le facă față.

În munca lui de dascăl român, sub ocupație străină, timp de 40 de ani, el a militat pentru păstrarea purității limbii române și împotriva încercărilor disperate de maghiarizare a satelor cu populație neaoș românească, dar mai ales a învățământului românesc.

Munca lui la catedră, dedicată cunoștințelor de limbă română a elevilor săi și contravenind cerințelor guvernamentale maghiare, referitoare la ideea de stat național maghiar și la caracterul limbii maghiare de limbă oficială de stat, duce la pedepsirea sa, cu scoaterea din învățământ, prin pensionarea înaintea împlinirii vârstei de 60 ani.

Este rănit de această decizie nedreaptă, mai ales că avea de întreținut o familie numeroasă, cu 10 copii. Nemulțumirea pentru nedreptatea ce i s-a făcut, i-a măcinat tot restul vieții.

În 1923 se retrage la Sighet, la un fiu al său, unde trăiește până în 1932, când se stinge din viață.

Presa vremii ni-l descrie ca pe un bătrân care se plimba pe străzile Sighetului îmbrăcat în haine ponosite, dovadă că o ducea destul de greu, dar care nu se încovoia sub greutatea anilor ce-i purta și a mizeriilor îndurate sub maghiari. În discuțiile ce le purta cu cunoscuții, îi plăcea să vorbească de greutățile prin care a trecut, de atitudinea și lupta lui împotriva încercărilor înverșunate de maghiarizare a românilor din satele maramureșene, în care și-a desfășurat activitatea, manifestându-și și bucuria de a trăi realizarea visului de veacuri de unire a românilor din ținuturile împilate de maghiari, dar și a Maramureșului, cu patria mamă-România.

Până în anii 1950 încă se mai vorbea prin Strâmtura de munca pe care a desfășurat-o învățătorul Menioc (porecla lui) și cum, înafara activităților școlare, îi învăța pe consăteni cum să altoiască pomii, cum se cresc și se îngrijesc albinele, precum și cum să semene și să cultive legume și zarzavaturi, lucruri învățate de el, la Școala preparandială Sighet.

A fost un om, care, în întreaga sa activitate didactică, s-a condus după îndemnul revoluționarului istoric Nicolae Bălcescu de la 1848: "Să ne luminăm poporul dacă vrem să fim liberi!"

Cu timpul, asupra dascălului Gheorghe Baias s-a așternut uitarea. Cei care l-au cunoscut sau au știut mai multe despre el și despre activitatea sa școlară și de culturalizare

desfășurată de acesta în satul său natal au dispărut, rămânând doar vagi amintiri ale celor ce se trag din neamul lui.

Este de datoria generațiilor prezente, de a-i readuce în memorie pe cei care și-au adus o contribuție, cât de modestă, la dezvoltarea, ridicarea și propășirea satului în care s-au născut și au crescut și de a le acorda prețuirea cuvenită.

Iar contribuția lui Gheorghe Baias, poreclit „Menioc”, unul dintre primii învățători calificați din Maramureșul istoric și, cu siguranță, primul din Strâmtura, nu a fost câtuși de puțin modestă, ci una extrem de importantă pentru istoria școlii din comuna noastră.

Col.(R)Prof. Grigore Baias

Strâmtura

Stâmtură! Vatră binecuvântată, de istorie veche,
Cu oameni harnici și mândrii, ce-n lume n-au pereche,
Ce-și iubește glia străbună cu dor și dăruire,
Cu foc nestins în suflet și-aleasă prețuire.

Strâmturenii-și trăiesc traiul, trăind așa de frumos
Cu colindă ne-ntinată în Domnul Iisus Hristos,
Care-i ajută să treacă numeroase stări de rău,
Cu gândul la rugăciune și la bunul Dumnezeu.

Coconii și-i cresc cu grijă și în spirit de respect,
Față de bătrânul care, este omul înțelept,
Trecut prin viața asta, cu mintea mereu trează,
Fiind ca uliul ager, ce-ntruna priveghează.

Și tot ce mișcă și crește-n Strâmtura
Adorând iubirea, urând cu ură, ura,
Plivind, din conștiințe, ierburile blânde,

Îndepărtând otrăvuri din sufletele plăpânde.

Acesta e bătanul din satul meu de bine.
Să-i arătăm respectul, așa cum se cuvine,
Să-i sărutăm mâna, să-l ridicăm în slavă!
E consăteanul nostru, e omul de ispravă.

Așa sunt toti bătrânii, așa le sunt feciorii,
Că-s de pe Valea Luncii sau de pe Valea Morii,
De pe Boia ori Cireșa, Valea Greblei, din Susani,
Truditori vor fi aicea, încă mii și mii de ani.

Or trăi și or muncii, așa cum știu doar ei,
Își vor dura case mândre în fodamente din stei,
Martore ca să rămână peste secole de ani,
Că aici trăiesc, doar, oameni cu putere de titani.

Ce nu știu să se supună, să se plece nici atât,
Țelul lor e demnitatea, cât trăiesc pe acest pământ.
În viața de după moarte, se duc tot în demnitate,
Cu credința neștirbită, în spiritul de dreptate.

Și lăsând ca moștenire strâmturenilor de-apoi,
Crezul, că ei pot învinge feluritele nevoi.
Mai lasă și satul mândru, de piatră și cremene,
Nefiind altul sub soare, asemeni sa-i semene.

Să-i sărutăm, deci țărâna, să ne plecăm cuvios.
Aducându-i rugăciune Domnului Iisus Hristos,
Ce ne-a oferit și șansa de a trăi în acest sat,
După care, unii plângem cu jele și cu bănat.

Col. (R) Prof. Grigore Baias

STRÂMTURA

Comuna Strâmtura este așezată în partea centrală a „Țării Maramureșului”, m-ai precis în centrul regiunii, care se afla astăzi în interiorul granițelor României.

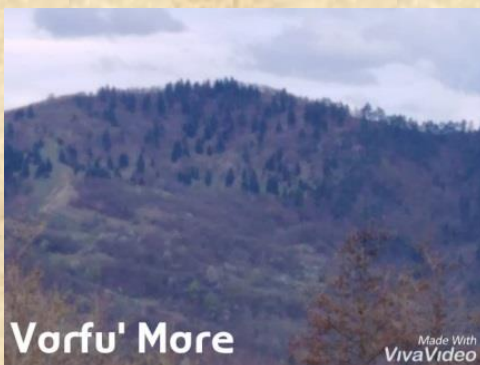

Relieful este muntos, cu dealuri înalte și medii.

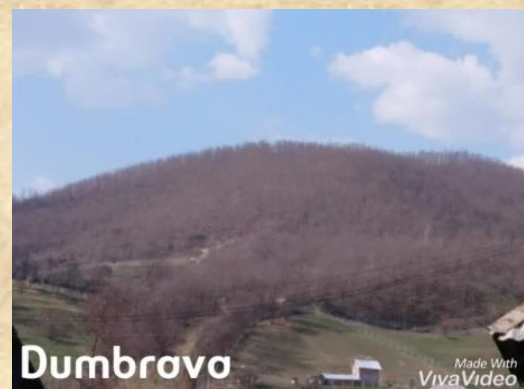
Clima este temperat-comtinentală de munte, cu veri scurte și ierni lungi, geroase și cu multă zăpadă

VÂRFU' MARE

DUMBRAVA

DOSU' MORII DOSU' POPII

SCĂIASA

LA FÂNTÂNI

Râul care străbate Strâmtura se numește Iza.

Valea Satului

Primăria Strâmtura

Centrul de informare turistică

Biserica Sf. Arhangheli Mihail și Gavril

Confluența dintre Valea Satului și Vâlcea Scăiesii.

Școala Gimnazială Nr.1 Strâmtura

Biserica veche

Foișorul

Mănăstirea Sf. Paraschiva

Biserica greco-catolică

Cimitirul evreiesc

Căminul cultural „Frații Petreus”

Centrul medical

Stadionul „Luceafarul” Strâmtura

Obiceiuri străvechi:

Torsul lânii

Casă tradițională

Împletitul colțunilor

Proiect realizat de :

Boroica Mariana Valentina

Coman Luiza Cristiana

Prof. Coordonator Mihai Sînziana

PROIECTE DESFĂȘURATE
"FOCUL - PRIETEN SAU DUȘMAN"
PROIECT EDUCAȚIONAL

În cadrul evoluției omul a devenit Homo sapiens, consideră oamenii de știință, datorită impactului și utilizării focului. Pe lângă beneficiile pe care le are focul au apărut și pericolele. Focul este în același timp și prieten, dar și dușman, cel care contribuie la supraviețuirea noastră ca și indivizi dintr-o societate, dar în același timp poate să distrugă totul.

Acest proiect l-am desfășurat datorită interesului pe care l-au avut copiii față de subiect. Sentimentele care i-au încercat au fost contradictorii de la teamă până la bucurie.

Scopul acestui proiect vizează formarea unor valori și atitudini concentrate pe grija pentru viața personală, prin cunoașterea de către copii a mijloacelor de intervenție pentru stingerea incendiilor, respectarea unor norme de prevenire a incendiilor și familiarizarea acestora cu efectele benefice și dăunătoare ale focului.

La acest proiect au participat elevii clasei a -V-a de la Școala Gimnazială Nr.1 Strâmtura, cadrele didactice și reprezentanți ai ISU din cadrul Detașamentului de Pompieri Sighetu Marmăției.

Proiectului s-a desfășurat în trei etape:

- *Lansarea și prezentarea proiectului educațional „Focul – prieten sau dușman”*-a avut loc la Școala Gimnazială nr.1 Strâmtura
- *„Prietenul meu – pompierul ”*- Vizită ISU Sighetu Marmăției, unde s-a făcut turul unității, le-au prezentat elevilor mijloacele de intervenție în caz de incendii, dar și modul în care se acordă primul ajutor.
- *„Prezentarea unui material în Power Point despre foc (reguli, tipuri de foc, aprinderea și stingerea focului)”* desfășurată în Școala Gimnazială nr.1 Strâmtura.

PREZENTAREA MAȘINII CU ECHIPAMENTE

ELEVII CLASEI A V-A

INIȚIERE ÎN PRIM AJUTOR

MANEVRAREA FURTUNULUI DE APĂ

Finanțarea proiectului a fost susținută de părinți prin asigurarea materialelor necesare desfășurării acestuia, iar costurile de transport au fost suportate de unitatea de învățământ.

Proiectul a fost propus de dna. profesor Mihai Sînziana în colaborare cu directorul unității dna. profesor Godja Nicoleta Maria și dl. profesor Ardelean Petru.

Prof. Mihai Sînziana

HOLOCAUSTUL ÎN ROMÂNIA

„Holocaustul a reprezentat persecutarea și omorârea sistematică, birocratică și girată de stat a aproximativ 6 milioane de evrei de către regimul nazist și colaboratorii săi. Cuvântul Holocaust provine din limba greacă și înseamnă „sacrificiu prin foc”. Naziștii, care au preluat puterea în Germania în ianuarie 1933, credeau că germanii sunt „superiori din punct de vedere al rasei” și că evreii „nu erau demni de a trăi”. În perioada Holocaustului, naziștii au avut drept țintă și alte grupuri pe care îi considerau „inferiori din punct de vedere al rasei: „Roma/Sinti (țigani), persoanele cu dizabilități și unele popoare slave (polonezi, ruși etc.). Alte grupuri au fost persecutate pe motive politice și de comportament, precum comuniștii, socialiștii, Martorii lui Iehova și homosexualii.” *Muzeul Memorial pentru Holocaust din Statele Unite* .

Ziua Holocaustului în România a fost marcată pentru prima oară în anul 2004, la 9 octombrie, fiind instituită la propunerea Comisiei Internaționale pentru Studierea Holocaustului în România, condusă de laureatul premiului Nobel pentru Pace Elie Wiesel, și a Federației Comunităților Evreiești din România. La data de 9 octombrie 1941 a început deportarea forțată a populației evreiești din Basarabia și Bucovina, în Transnistria.

Acest proiect are menirea de a încuraja tinerii să contribuie activ la integrarea europeană, la consolidarea valorilor fundamentale – drepturile omului, lupta împotriva rasismului și a xenofobiei, solidaritatea umană, la recunoașterea educației nonformale și la întărirea cooperării între toți oamenii activi în domeniul tineretului.

Prin desfășurarea acestui proiect, elevii implicați au avut posibilitatea de a înțelege realitatea curentă și asumarea de responsabilități în comunitate. Proiectul dezvoltă responsabilitatea personală a tinerilor, inițiativa, grija față de ceilalți, implicarea cetățenească activă la nivel local, național și European la un grad superior.

La acest proiect au participat elevii clasei a V-a de la Școala Gimnazială Nr.1 Strâmtura, cadrele didactice și reprezentanți ai Muzelui Maramures - Casa Memorială Elie Wiesel

Proiectul s-a desfășurat în trei etape:

- Lansarea și prezentarea proiectului educațional „*Holocaustul în România*„ - a avut loc la Școala Gimnazială Nr.1 Strâmtura
- Identificarea și obținerea de informații pe tema dată. Eelevii au realizat referate și interviuri cu persoane din sat care au fost contemporane acelor evenimente.

- Vizita la Casa Memoriala Elie Wiesel din Sighetu Marmăției. Aici am fost întâmpinați de domnul muzeograf Pralea Alin Spiridon, care a reușit să impresioneze fiecare elev, prin descrierea evenimentelor petrecute în perioada holocaustului și a suferințelor prin care au trecut evreii din zona Sighetului și nu numai.

Finanțarea proiectului a fost susținută de părinți, prin asigurarea materialelor necesare desfășurării acestuia și contravaloarea biletului de intrare la muzeu, iar costurile de transport au fost suportate de unitatea de învățământ.

Prof. Mihai Sînziana

DIN ACTIVITĂȚILE NOASTRE

În ultimii cinci ani am participat împreună cu un grup de elevi din clasa mea la cinci ediții ale **FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL DE FOLCLOR PENTRU COPII „AM FOST Ș-OM FI”**, la secțiunea „Atelier de creație” cu tema „Primavara în satul maramureșean” și la două ediții ale **CONCURSULUI NAȚIONAL DE DATINI ȘI OBICEIURI DE IARNĂ DIN MARAMUREȘ „CUM E DATINA STRĂBUNĂ”**, la secțiunea „Atelier de creație” cu tema „Vis de iarnă în satul maramureșean”.

Copiii au realizat lucrări în tehnici diferite: colaj, pictură pe sticlă, măști, origami, quilling, țesături, cusături.

Munca, creativitatea și talentul acestor elevi au fost răsplătite cu 6 premii I și un premiu II. Școlarii a căror muncă a fost încununată cu aceste premii sunt următorii: **BOTÎRLĂ IOANA, GRIGOR PETRUȚA-IOANA, PASĂRE RITA-CARMEN, RUS ANAMARIA, LIHET IOAN-ANDREI, HOZA VLĂDUȚ, ARDELEAN ANUȚA-MIHAELA.**

Prof. înv. primar Salvari Stela-Maria

Excursie reușită la Brașov și Sinaia

Excursia are un conținut mai variat, mai complex și mai atractiv decât activitățile organizate în clasă, având avantajul că se desfășoară într-o atmosferă de bucurie, veselie și optimism. Cunoștințele dobândite în excursii dau posibilitatea elevilor să aducă note originale prin care-și exprimă impresii și sentimente proprii față de cele văzute. Excursia presupune contacte între oameni, atitudini, comportamente și trăiri specifice și contribuie la informarea și educarea copiilor și la completarea procesului de învățământ. Este o activitate care răspunde la nevoia de evadare și de explorare a noului prin care copiilor li se dezvoltă spiritul practic și spiritul de cooperare, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme după posibilitățile sale.

Un număr de 20 de elevi din ciclul gimnazial de la școala noastră, au luat parte la excursia de la Brașov și Sinaia, organizată în vacanța de Paști, mai precis în perioada 30 aprilie – 5 mai 2019. Elevii au fost însoțiți de profesorii Gheorghe Tăut și Adriana Hodor. Deplasarea s-a făcut cu trenul, cu plecare din gara Iza. Până la gara Iza, elevii au călătorit cu un microbus pe ruta Strâmtura – Săliștea de Sus. Trenul a pornit din gara Iza în jurul orei 20. Elevii au călătorit cu trenul toată noaptea, ajungând la Brașov a doua zi dimineața în jurul

orei 6. Înainte de plecare, elvilor le-a fost prezentat regulamentul excursiei, care a fost respectat și astfel nu au fost incidente neplăcute. A fost o excursie care a implicat trei nopți de cazare la Brașov și două nopți de călătorie cu trenul (una la dus și una la întors). Copiii au fost cazați la hotelul Traian din Brașov. În cele ce urmează, va fi prezentat programul excursiei, așa cum s-a desfășurat, pe zile:

Miercuri, 1 mai

În prima parte a zilei a avut loc preluarea camerelor și odihna binemeritată după o noapte de călătorie cu trenul. După ce ne-am revenit din oboseala de pe drum, am ieșit să vizităm centrul istoric al Brașovului. Ne-am deplasat cu troleul din cea mai apropiată stație de lângă hotel (denumită *Liceul de Informatică*) până la stația *Livada Poștei* de unde am mers pe jos prin centrul istoric, pe strada pietonală (strada Republicii). Am poposit în Piața Sfatului, am vizitat Biserica Neagră, Casa Mureșenilor și Turnul Alb, de unde se putea admira o panoramă impresionantă a Brașovului. După ce am mai trecut încă o dată prin Piața Sfatului și pe pietonala plină cu magazine și terase, ne-am lăsat copleșiți de frumusețea parcului „Nicolae Titulescu” în care am putut admira zambilele și lalelele multicolore din parc

precum și gazonul proaspăt tăiat. Ne-am întors la hotel tot cu troleul, nu înainte de a trece și pe la magazinul Mega Image din apropiere de unde fiecare și-a cumpărat de mâncare de la raionul cu mâncare gătită. După câteva ore de socializare, abia în jurul orei 23 am reușit să adormim.

Joi, 2 mai

După ce am servit micul dejun, am pornit spre Turnul Negru, de unde, de asemenea am putut să admirăm Brașovul de la înălțime. Ne-am deplasat, traversând Piața Sfătuului, spre telegondolă, unde am stat vreo 45 de minute la coadă ca să luăm bilete pentru a urca pe masivul Tâmpa. Experiența cu telegondola a fost foarte plăcută pentru toți, atât la urcare cât și la coborâre. La baza masivului era un parc pentru copii unde elevii participanți la excursie s-au putut bucura de el preț de aproape o oră. Apoi am mers pe jos până la Bastionul Țesătorilor, unde elevii au avut ocazia să afle câteva informații legate de breslele din vremea Brașovului medieval. Într-o sală special amenajată se aflau câteva exponate iar în milocul sălii se aflau două machete foarte mari cu Brașovul, respectiv cu Șcheii Brașovului. Tot pe jos ne-am deplasat spre biserica Sf. Nicolae din Șcheii Brașovului, în curtea căreia se află Prima Școală Românească. Acolo am avut ocazia să vedem o sală de clasă cu materiale didactice de pe vremea când Anton Pann a predat la această școală, tiparnița diaconului Coressi precum și o impresionantă colecție de manuscrise și cărți. La întoarcere am trecut pe lângă Liceul Andrei Șaguna, pe sub poarta de intrare în Șchei precum și pe lângă Poarta Ecaterina. Un

ultim „obiectiv” mult dorit a fost mallul Coressi unde am și mâncat. Seara am ajuns la hotel, după o zi plină.

Vineri, 3 mai

Am plecat de la hotel la gara din Brașov de unde am luat trenul spre Sinaia. Am călătorit de la Brașov la Sinaia timp de o oră și zece minute. Am coborât în gara regală din Sinaia unde am aflat de asasinarea din 1933 a prim ministrului I. G. Duca. Am mers pe jos până la Castelul Peleş. Am vizitat parterul și etajul întâi al castelului beneficiind de un ghidaj profesionist. Am putut admira holul de onoare, sala armelor, biblioteca regelui Carol I, sala Consiliului de Coroană, sălile de teatru, de cinema, de audiții muzicale, sala de bal, sala oglinzilor, sala maură, apartamentele regale și multe alte camere, aflând despre fiecare lucruri interesante. Ieșind din castel, ne-am plimbat pe terasa din fața castelului, apoi am vizitat din exterior și Castelul Pelișor. Am coborât apoi la mănăstirea Sinaia, unde am vizitat biserica veche, mormântul lui Take Ionescu și biserica nouă unde am luat parte la slujba vecerniei. Am vizitat apoi centrul civic al orașului Sinaia unde am și mâncat. Ne-am întors la Brașov tot cu trenul. Am ajuns seara cu puțin înainte de ora 22 la hotel.

Sâmbătă, 4 mai

După micul dejun, am pregătit bagajele, am predat cheile camerelor și am mai hoinărit prin oraș, la pas. Ne-am bucurat de parcurile pe care le-am găsit în drumul nostru, de

magazine și de terasele îmbietoare. Am vizitat Muzeul de Istorie și ne-am luat rămas bun de la Piața Sfatului, apoi ne-am îndreptat spre gară de unde am luat trenul spre Sighetu-Marmației. Am călătorit toată noaptea cu trenul, care a ajuns la Sighet a doua zi, cu o întârziere de o oră. La Sighet ne-a așteptat un microbus care ne-a adus pe toți la Strâmtura.

A fost o excursie reușită, plină de voioșie, încărcată de cunoștințe pe care copiii le-au dobândit luând contact direct cu obiectivele vizitate. Am avut parte de relaxare, dar și de oboseală, zicem noi, plăcută. Atât de plăcută, încât abia așteptăm să mai mergem și în altă excursie.

Profesor Gheorghe Tăut

DIN CREAȚIILE COPIILOR

Fericirea ca sens al vieții umane

Cu toții ne întrebăm la un moment dat “Ce înseamnă fericirea?”. Chiar dacă e foarte greu să o definești, fericirea înseamnă pentru fiecare în parte altceva.

Din punct de vedere științific, fericirea este o stare mentală de bine, fiind caracterizată de emoții pozitive sau plăcute, uneori chiar de nedescris, emoții care te poartă de

la mulțumire la bucurie intensă. Totodată, aici putem aminti și de Ziua Internațională a Fericirii sărbătorită în 20 martie.

Pe de altă parte, fericirea poate apărea de la cele mai mici gesturi; de la o îmbrățișare oferită la momentul potrivit sau de la simpla prezență a unui om important în viața noastră. De multe ori, fericirea vine din lucruri simple, de la acele mici detalii care fac diferența în viața noastră sau, de asemenea, de la ceea ce oferim noi pentru cei din jurul nostru. Deci putem spune că prin faptele noastre de zi cu zi, alegem cât de fericiți vrem să fim. Iar pentru a deține în permanență această emoție în viața noastră este necesar să avem în preajmă oameni care să ne inspire aceleași stări. În caz contrar, noi avem puterea de a-i face și pe ei să se simtă la fel, astfel încât să găsești o armonie atât cu tine însuși, dar și cu ceilalți. Fericirea vine din suflet, din interior iar noi suntem obligați să le-o transmitem și celor din jur și să-i remontăm în momentele critice, să-i influențăm spre o stare emoțională mai bună.

Chiar dacă noi simțim această emoție pe tot parcursul vieții, este important să recunoaștem că fericirea din copilărie nu poate fi egalată cu vreun alt sentiment trăit în altă perioadă a vieții. Când suntem copii, suntem deschiși spre a trăi această emoție în cantități mult mai mari. De exemplu, un copil poate fi surprins în mare parte din zi zâmbind, iar acest lucru se datorează faptului că noi, cei mici, trăim fiecare clipă la maxim, ne bucurăm de orice mică atenție, de fiecare zâmbet, putând asimila astfel copilăria cu un paradis pe care îl pierdem treptat, cu trecerea anilor.

De asemenea, atunci când ne gândim la fericire, pe fiecare dintre noi gândul îl duce la o anumită persoană. La acel om care te face fericit în momentele în care tu ești lipsit de orice emoție pozitivă, la persoana care prin simpla sa prezență poate să-ți stârnească un zâmbet sau prin intermediul căruia să trăiești emoții pe care le credeai inexistente.

Așadar, căutarea fericirii este un lucru firesc pentru oameni, dar noi trebuie să conștientizăm, în același timp că e în zadar să o tot căutăm dacă nu încercăm și să ne-o creăm. Prin urmare, luptă să fii fericit azi!

Moldovan Iuliana, clasa a VII-a, Școala Gimnazială Slătioara

Prof. coordonator Radu Marius Ilie

Clasa mea, casa mea

Clasa mea este un loc unde îmi petrec o parte din timpul meu. Este o clasă aranjată așa cum a știut doamna învățătoare cel mai bine, ca noi să ne simțim cât mai confortabil.

Clasa mea este precum casa mea, fiindcă acolo am colegii care sunt ca frații mei, iar dascălii ca părinții mei. Tot la școală putem lua cele mai bune exemple de la profesorii noștri și ne putem crea un viitor cât mai frumos. Suntem norocoși că avem o învățătoare minunată și profesori deosebiți.

Am învățat să scriem, să citim, dar cel mai important, să fim prieteni și să ne înțelegem. Școala nu este doar un loc în care învățăm, ci și un loc unde îți faci prieteni, pe care nu îi uiți niciodată, un loc în care înveți munca în echipă. Știm o mulțime de jocuri, pe care le-am învățat la școală, facem diferite concursuri, unde doamna învățătoare ne spune să nu ne supărăm dacă nu câștigăm și să rămânem prieteni, indiferent de rezultatul concursului.

Aceasta este clasa mea, în care mă simt precum în casa mea, și așa cred că ar trebui să se simtă fiecare elev.

Moldovan Simona, clasa a III-a, Școala Gimnazială Slătioara

Coordonator, Înv. Pop Cristina

Un dascăl de neuitat

Unul dintre dascălii pe care n-am să-l uit vreodată și care a avut un impact important în dezvoltarea mea ca elev, dar și ca om, este fosta mea învățătoare, din ciclul primar.

Dacă ar fi să o descriu, probabil că aș avea nevoie de foarte mult timp și foarte multe cuvinte de laudă la adresa acesteia. Fiind prima mea învățătoare, o consider ca fiind o rază din soarele copilăriei mele. Ea este o doamnă tânără, cu părul negru și ochii pătrunzători, cuminiți și limpezi. De cele mai multe ori, pe chipul ei era prezent un zâmbet bun, luminos. Se îmbrăca admirabil, chiar inspirațional și cu mult bun gust.

Țin minte, că ne privea pe fiecare cu o privire scânteietoare, blândă, cu un zâmbet liniștit, făcându-ne să descoperim în aceasta un prisos de bunătate și onestitate. Chiar și în momentele în care noi neglijam sfaturile ei, ne înțelegea și ne motiva în continuare. Au fost și momente în care ne mustra puțin, lucru care în acele clipe ne supăra, dar acum cred că fiecare am realizat că a fost un factor esențial în creșterea noastră.

La fel ca unei mame, țin să-i mulțumesc pentru toate sfaturile pe care mi le-a dat, pentru aprecierile și cuvintele frumoase pe care mi le-a spus de fiecare dată, făcându-mă astfel, să-mi dau seama că tot ce mi-a spus a fost și este în continuare spre binele meu.

Prin urmare, doamna mea învățătoare a fost și omul care mi-a oferit învățătura sufletească și care a crezut, a tras de mine și m-a împins la un nivel superior.

Moldovan Iuliana, clasa a VII-a, Școlala Gimnazială Slătioara

Prof. coordonator Radu Marius Ilie

SATUL HUMULEȘTI

Humulești este o localitate componentă a orașului Târgu Neamț, din județul Neamț, România.

Satul este așezat pe valea pârâului Neamț spre sud, la 1 km depărtare de orașul Neamț, mărginit la apus cu satul Vânătorii și la sud cu satul Săcălușești, cu care stă în comunicațiune cu șoselele naționale județene.

Satul Humulești este străbătut prin mijloc de calea județeană Piatra-Neamț, care împreună cu șoselele județene Humulești-Monastirea Neamțu, Humulești-Grumăzești-Oșlobeni, formează un cruceș cu centrul ocupat de vatra satului.

Suprafața sa, împreună cu țările locuitorilor, e de 936 ha (655 fâlcii) și are o populație de 243 familii.

Școală nu a posedat, numai cei care erau mai apropiați, mergeau în urbea Neamț, acum însă are o populație de 58 de elevi.

Locuitorii se ocupă exclusiv cu agricultura și creșterea vitelor, al căror număr e de 1260 de capete, dintre care: 430 vite mari cornute, 42 de cai, 83 de porci, 640 de oi, 65 junci.

În această localitate s-a născut Ion Creangă în anul 1837.

Dintr-o familie numeroasă, formată din:

Părinții - Ștefan a Petrei Ciubotarul

Smaranda Creangă

Frați - încă șapte

Nu am fost în Humulești, dar am fost în Iași și am avut ocazia să văd Bojdeuca Lui Creangă, casa care i-a dat atâta inspirație.

Din această vizită am aflat și ca a fost prieten cu Mihai Eminescu.

În 1875 îl cunoaște pe Mihai Eminescu, de care îl va lega o frumoasă și durabilă prietenie. Acesta, dându-și seama de talentul de povestitor al lui Creangă, îl îndeamnă să pună pe hârtie ceea ce povestea cu atâta haz.

În 1875 publică povestea „Soacra cu trei nurori”, care este foarte bine primită de cititori și criticii literari. Colaborează pe la diferite ziare și reviste, la scrierea unor manuale. Apariția sa la diferite cenacuri literare transforma întâlnirile respective în adevărate evenimente, marele povestitor reușind să impresioneze cu povestile și povestirile sale pline de haz.

Între 1875 și 1883 scrie cele mai importante opere ale sale. Între 1883 și 1889 a fost mai tot timpul bolnav. Suferă foarte mult la moartea lui Eminescu, astfel că, în ultima zi a aceluiași an în care moare Eminescu(1889) moare și marele povestitor în bojdeuca sa de la Țicău

Aici a scris cele mai cunoscute opere literare:

Capra cu trei iezi (1875), *Dănilă Prepeleac* (1876), *Fata babei și fata moșneagului* (1877)

Povestea lui Harap-Alb (1877), *Acul și barosul* (1874), *Cinci pâini* (1883), *Inul și cămeșa* (1874), *Amintiri din copilărie* (1879)-*La cirese*, *Pupaza din tei*, *La scaldat*

Bibliografie:

- ✓ Despre Humulești – câteva date din Dicționarul Geografic al Județului Neamț -întocmit de C. Gheorghiu
- ✓ Arhiva de poze din 2017, Iași
- ✓ Prietenul Google

Realizat de **Godja Ștefania Petruța**, în cadrul lecției
Prietenia dintre Mihai Eminescu și Ion Creangă, textul narativ
nonliterar

Prof. coordonator Godja Nicoleta Mariana

Primăvara

Primăvara e frumoasă
Și la noi a revenit,
Păsările călătoare
Cuiburile și-au găsit.

Primavera este o priveliște frumoasă,
Și este și călduroasă.
Viile încep să facă struguri,
Și pe camp s-apară fluturi.

Soarele-n călzește tare,
Prunii, merii dau în floare,
Iarba crește foarte tare
Și pe camp apare, câte-o floare.

Primavera pe sfârșite
Are câmpuri înflorite.
Totul este foarte cald,
Și foarte frumos.

Babony Florentina Ionița, Clasa a V-a, Școala Gimnazială Slătioara

Prof. coordonator Radu Marius Ilie

Școala mea

Școala ne învață
Să fim buni în viață,
Cuminiți și silitori,
De părinți ascultători.

Iar școala noastră este,
Ca și-o clasă mare,
În care avem nevoie

De ambiții și răbdare.

Și dascălii ne-nvață,
Să scriem, să citim,
S-ajungem cât mai sus
Când mari o să fim.

Eu mă bucur mult
Să pot învăța,
Într-o școală mare,
Cum este școala mea

.

Moldovan Simona, clasa a III-a, Școala Gimnazială Slătioara
Coordonator, Înv. Pop Cristina

CONTRIBUȚIA CADRELOR DIDACTICE

Jocul didactic-metodă și formă de activitate în ciclul primar

„Este limpede că trebuie să înzestrăm copilul cu cunoștințele de bază, dar să-l determinăm să și le însușească astfel încât să-i trezim dorința de a le aprofunda el însuși.” (Robert Dottrens)

Importanța deosebită a jocului didactic pentru vârsta copilăriei este un adevăr incontestabil, având anumite caracteristici:

- ✚ un caracter universal fiind o prezență evidentă în cadrul învățării, cu rol de popularizare în procesul obiectiv al dezvoltării;
- ✚ este o realitate permanentă cu o mare mobilitate pe scara vârstelor;
- ✚ deține un caracter polivalent fiind pentru copil și muncă și artă și realitate și fantezie.

În literatura de specialitate, jocul este definit și explicat în moduri diferite; tot atât de diferite sunt și funcțiile și sensurile care i se atribuie. Așa cum îl definește J. Huizinga (1977) în *homo Ludes*, jocul este o acțiune specifică, încărcată de sensuri și tensiuni, întotdeauna desfășurată după reguli acceptate de bunăvoie și în afara sferei utilității sau necesității materiale însoțită de simțăminte de înălțare și de încordare, de voioșie și destindere (apud. Cerghit, 2006, p.262). Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. El este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze (Claparede, 1926, apud. Cerghit, 2006).

Conform teoriei biologice a lui Karl Gross (1899), „jocul ar fi un exercițiu pregătitor pentru viața adultului prin faptul că jocul ar fi un mijloc de exersare a predispozițiilor în scopul maturizării” (Barbu, 1993, p. 14).

Alfred Adler (1927) apreciază jocul ca fiind „o formă de exprimare a complexului de inferioritate, o formă prin care copilul ar exprima incapacitatea de a se afirma în viață” (Barbu, 1993, p. 15).

Dacă P. S. Seshaft, citat de Barbu (1993), definește jocul ca fiind un exercițiu pregătitor pentru viață, Karl Gross susține că acesta este „un exercițiu care, prin îndrumare, duce la perfecționare și dezvoltare. Posibilitatea de a imita prin joc, de a se manifesta creator, de a înțelege raporturile interindividuale dau posibilitatea copilului să respecte niște reguli bine stabilite, încadrându-l în regimul unui comportament unanim acceptat” (Barbu, 1993, p. 15).

Din multitudinea și varietatea definițiilor jocului, ca proces complex, întâlnit la nivelul literaturii de specialitate - jocul- pornind de la definiții care- l definesc ca fenomen tranzitoriu, ca mijloc de exprimare și exteriorizare a trăirilor, ca formă de conduită, una dintre cele mai cuprinzătoare definiții a conceptului este cea oferită de către Barbu (1993): „jocul este o activitate de tip fundamental, cu rol hotărâtor în evoluția copilului, constând în reflectarea și reproducerea vieții reale într-o modalitate proprie copilului, rezultat al interferenței dintre factori bio-psiho-sociali” (Barbu, 1993, p. 15). Acesta este transpunerea pe plan imaginar a vieții reale pe baza transfigurării realității, prelucrării aspirațiilor, tendințelor, dorințelor copilului. El este o activitate cu caracter dominant la această vârstă, fapt demonstrat de modul în care polarizează celelalte activități din viața copilului, după durata și ponderea sa, după eficiență, în sensul că această modalitate de manifestare este activitatea care conduce la cele mai importante modificări în psihicul copilului.

În învățământul primar, jocul didactic capătă pondere aparte atât datorită particularităților de vârstă ale școlarilor, cât și datorită specificului procesului instructiv-educativ și al disciplinei Limba și literatura română.

Jocul didactic este o metodă de acțiune simulată prin care copilul învață jucându-se, neconștientizând efortul intelectual și fizic, este participant activ, își satisface nevoia de joc, de relaxare, dar și de cunoaștere. Acesta creează motivația învățării, conferă atractivitate activității de învățare, facilitează îmbogățirea vocabularului și dezvoltarea capacității de comunicare. Prin joc didactic se dezvoltă gândirea, spiritul de observație și de cooperare, atenția, memoria, limbajul, imaginația, voința. Prin această formă de instrucție se formează trăsături de caracter: stăpânirea de sine, spiritul de competiție, respectul pentru coechipier și pentru adversar, răbdarea, corectitudinea, spiritual critic și autocritic (măcar incipient) (Mitu, 2006, p. 29).

Jocul didactic trebuie integrat organic în structura lecției; se desfășoară ori de câte ori se solicită eforturi intelectuale mai mari sau se simte instalarea monotoniei, jocul având menirea să capteze atenția elevilor, să dinamizeze lecția, să ofere relaxare, să-i determine pe copii să-și însușească cunoștințe, să-și dezvolte deprinderi fără a conștientiza dificultatea sarcinilor, efortul psihomotor (Mitu, 2006, p. 29).

În jocurile didactice se pot alege cele mai variate elemente de joc: întrecerea individuală sau pe grupe de elevi, cooperarea între participanți, recompensarea rezultatelor bune și penalizarea greșelilor comise de cei antrenați în joc, aplauze, cuvântul aprobator, stimulator.

Conținutul jocului didactic trebuie să fie accesibil, recreativ și atractiv. Reușita acestuia depinde și de materialul didactic folosit care trebuie să fie variat, cât mai adecvat conținutului și

scopului jocului. În acest sens se pot folosi: planșe, fișe individuale sau pe grupe, cartonașe, computer etc.

Jean Piaget (1972, p. 139) spunea: „toate metodele active de educare a copiilor mici cer să li se furnizeze acestora un material corespunzător, pentru ca, jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără acesta, rămân exterioare inteligenței copilului.”

Regulile jocului concretizează sarcina didactică și realizează legătura strânsă dintre acestea și acțiunea jocului. Regulile de joc transformă exercițiul într-o activitate plăcută activizând întregul colectiv de elevi la rezolvarea sarcinilor primite.

Reușita jocului este condiționată de proiectarea și organizarea lui metodică. Învățătorul trebuie să asigure o împărțire corespunzătoare a elevilor în funcție de acțiunea jocului, materialul didactic să fie împărțit în momentul impus de sarcina didactică și de regulile jocului. Aceste aspecte au o mare importanță asupra ritmului de desfășurare a jocului și realizării acestuia.

Jocul didactic este un important mijloc de modelare cognitivă, care antrenează și pune în valoare capacitățile intelectuale și creative, o metodă de învățare în care predomină acțiunea simulată ce valorifică la nivelul instrucției finalitățile adaptative de tip recreativ proprii activității umane. (Răduț-Tanciu, 2015, p. 63). El poate fi folosit cu succes la orice tip de lecție, în orice moment al lecției și în orice clasă a ciclului primar.

În joc copilul își afirmă personalitatea, iar jocul este ”esența și rațiunea de a fi a copilăriei. Prin joc copilul aspiră la condiția de adult.”El este, totodată, și, ”o mare și complexă școală a vieții”(Molan, 2010, p. 207).

Luând în calcul nevoile elevilor și dorința acestora de a se juca, vă prezint un joc didactic care răspunde curențelor pe care le au, dar și curiozității și interesul lor.

Găsește cuvântul opus!

Scopul jocului: îmbogățirea vocabularului activ și a expresivității limbajului.

Sarcina didactică: recunoașterea antonimelor unor cuvinte și integrarea lor în propoziții.

Materiale folosite: un disc de carton împărțit în 8 părți egale, în care sunt scrise 8 cuvinte.

Exemplu: fericit, dușman, neatentă, moș, harnică, urâtă, bună, veselă.

În centrul discului este fixată o săgeată în poziție orizontală. Acesta este fixat pe o șipcă de lemn și introdus într-un ghiveci sau într-o cutie.

Desfășurarea jocului:

Un elev vine la tablă, unde se găsește discul, îl învâрте până ce aduce un cuvânt în dreptul săgeții. Citește cuvântul cu voce tare, apoi formulează o propoziție folosind un cuvânt opus ca sens celui indicat de săgeată.

Prof. învă. primar Mihnea Anuța

Despre avantajele activităților teatrale în studierea limbilor moderne

Integrarea activităților teatrale (jocuri de rol , punerea în scenă a unor dialoguri, scurte momente coregrafice) în lecțiile de studiu al limbilor moderne aduce numeroase avantaje.

1. Aceste activități aduc un adaos însemnat de motivație și un dinamism în lecțiile de limbi moderne. Ele, favorizând ascultarea și concentrarea, creează o coeziune a grupului de elevi .
2. Activitatea teatrală vizează o comunicare globală care include gesturile personajului (ale elevului), vocea și sentimentele transmise. Elevul își descoperă vocea într-o altă limbă (în franceză) încercând să adapteze ritmul și intonația la situația de comunicare (din piesa

sau secvența respectivă). Astfel, elevul va ajunge să facă diferența dintre limba vorbită (“language”) și limba ca sistem (“langue”).

3. Activitatea teatrală are și rolul de a scoate în evidență importanța limbajului gestual care, într-o situație de comunicare dată, poate fie să completeze limba vorbită, fie să exprime ceea ce aceasta nu poate exprima. Teatrul ajută la perfecta sincronizare între expresia orală și cea corporală .
4. Fiecare secvență de text sau piesă reprezentată transmite numeroase informații spectatorilor. Elevii-actori învata să-și corecteze gesturile pentru a putea da informații din ce în ce mai precise publicului . Datorită acestui fapt, se poate spune că teatrul este o oglindă în care evenimentele din viața reală sunt mai clare și mai expresive. Prin urmare, aceasta oglinda (teatrul) îl determină pe elev să dea mai mare importanță gesturilor sale din viața reală .
5. Printre calitățile comunicative atribuite teatrului este și aceea de a putea lua cu ușurință cuvântul în public. Teatrul este considerat un remediu contra timidității și a lipsei de voință, însă acest obiectiv poate fi atins numai dacă elevul decide el însuși să participe la asemenea activități.
6. Elevii participanți la activitățile teatrale ajung să înțeleagă că au un dublu rol, acela de actor dar și de spectator. Pentru elevul –actor , interpretarea unui personaj într-o limbă străină este o mare satisfacție. Elevul, parte a publicului, datorită faptului că vede, ascultă și aplaudă contribuie din plin la formarea /dezvoltarea încrederii în aceste activități.
7. De exemplu, situarea în spațiu cu ajutorul adverbilor de loc “ *droite, gauche, devant, derriere* ” se poate face sub forma a două jocuri de rol . Oricare dintre cele două jocuri de rol durează 5-10 minute, se poate și integra cu ușuriță în lecția de însușire de noi cunoștințe :
 - a) Guide pour non-voyant (ghid pentru nevăzător)

Un elev își acoperă cu o bandă ochii și se deplasează grație indicațiilor ghidului său. Alți elevi constituie obstacole pe care trebuie să le evite. Ghidul nu are voie să pronunțe decât cuvintele : “ *droite ,gauche,derriere,stop* ”
 - b) L’autobus (autobuzul)

Un rând de bănci cu elevi reprezintă interiorul unui autobuz. : “Șoferul” se pune pe un scaun în fața rândului de bănci și își anunță “pasagerii” : “droite”și “gauche” la fiecare viraj, iar “stop” și “on repart” cand consideră că este cazul. În anumite situații pasagerii își pierd echilibrul din cauza inerției (și aceasta se redă prin gesturi, evident). Frumusețea acestui joc constă mai des în sincronizare .

Prof. Ioan Moldovan

Strategii de integrare a copiilor cu C.E.S.

Întâlnim peste tot în jurul nostru oameni cu deficiențe. Ei sunt percepuți diferit, perceperea lor socială nefiind întotdeauna constantă, variind de la societate la societate, furnizând semnificații diferite, în funcție de cultura și de valorile promovate. Mulți oameni au reticențe față de persoanele cu deficiențe, deoarece au o concepție greșită despre ele. Trebuie însă să înțelegem că sunt niște oameni la fel ca ceilalți, fiind produsul unic al eredității lor și al mediului.

Copiii cu C.E.S. pot prin joc să-și exprime propriile capacități. Astfel copilul capătă prin joc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și timp. Datorită faptului că se desfășoară mai ales în grup, jocul asigură socializarea. Jocurile sociale sunt necesare pentru persoanele cu handicap, întrucât le oferă șansa de a juca cu alți copii, orice joc având nevoie de minim două persoane pentru a se desfășura. Jocurile trebuie însă să fie adaptate în funcție de deficiența copilului.

Formele de integrare a copiilor cu C.E.S. pot fi următoarele: clase diferențiate, integrate în structurile școlii obișnuite, grupuri de câte doi-trei copii deficienți incluși în clasele obișnuite.

Integrarea școlară exprimă atitudinea favorabilă a elevului față de școala pe care o urmează; condiția psihică în care acțiunile instructive-educative devin accesibile copilului; consolidarea unei motivații puternice care susține efortul copilului în munca de învățare; situație în care copilul sau tânărul poate fi considerat un colaborator la acțiunile desfășurate pentru educația sa.

În școală, copilul cu tulburări de comportament aparține de obicei grupului de elevi slabi sau indisciplinați, el încălcând deseori regulamentul școlar. Din asemenea motive, copilul cu tulburări de comportament se simte respins de către mediul școlar (educatori, colegi). Ca urmare, acest tip de școlar intră în relații cu alte persoane marginalizate, intră în grupuri subculturale și trăiește în cadrul acestora tot ceea ce nu-i oferă societatea.

Copiii cu C.E.S. au nevoie de un curriculum planificat diferențiat, de programe de terapie lingvistică, de tratament logopedic specializat, de programe specifice de predare-învățare și evaluare specializate, adaptate abilităților lor de citire, scriere, calcul, de programe terapeutice pentru tulburări motorii.

Stilul de predare trebuie să fie cât mai apropiat de stilul de învățare pentru ca un volum mai mare de informații să fie acumulat în aceeași perioadă de timp. Acest lucru este posibil dacă este cunoscut stilul de învățare al copilului, dacă este făcută o evaluare eficientă care ne permite să știm cum învață copilul, dar și ce și cum este necesar să fie învățat. Copiii cu tulburări vizuale, tulburări de auz, cu dizabilități fizice, necesită programe și modalități de predare adaptate cerințelor lor educative, programe de terapie, rampe de acces pentru deplasare, asistență medicală specializată, asistență psihoterapeutică.

Copiii ce prezintă tulburări emoționale trebuie să fie din timp identificați astfel încât consultarea psihologului, a medicului neuropsihiatru și terapia să fie făcute cât mai precoce, cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice). Consilierul școlar este și el de un real ajutor, el oferind consilierea elevului și a familiei.

Abordarea incluzivă susține că școlile au responsabilitatea de a-i ajuta pe elevi să depășească barierele din calea învățării și că cei mai buni profesori sunt aceia care au abilitățile necesare pentru a-i ajuta pe elevi să reușească acest lucru. Pentru aceasta școala trebuie să dispună de strategii funcționale pentru a aborda măsuri practice care să faciliteze îndepărtarea barierelor cu care se confruntă elevii în calea participării lor la educație.

Adesea, când explorăm universul ființei umane, ne confruntăm cu o mare diversitate. Copiii care ne trec pragul claselor ne pun în situația de a căuta mereu noi soluții la problemele ridicate. De cele mai multe ori găsim soluțiile cele mai bune pentru copii. Însă, uneori suntem puși în dificultate de complexitatea problemelor.

Educația incluzivă (după definiția dată de UNESCO) este un mod de educație adaptat la și individualizat în funcție de nevoile tuturor copiilor în cadrul grupurilor și claselor echivalente ca vârstă, în care se regăsesc copii cu nevoi, capacități și nivele de competență foarte diferite.

Educația incluzivă este o mișcare mondială bazată pe drepturile umane de bază. Conform principiilor drepturilor omului, fiecare copil, indiferent de apartenența sa, sau de nivelul de dezvoltare a capacităților sale, are dreptul la o educație de bună calitate, care să conducă în cea mai mare măsură la dezvoltarea capacităților sale cognitive și de integrare socială. Diferențierea școlară pe baza apartenenței la o anumită categorie socială sau a nivelului de dezvoltare individuală este nedreaptă și nu justifică excluderea din școala de masă. Al doilea argument care susține necesitatea mișcării integraționiste este acela că școala de masă este cea care asigură mediul, precum și nivelul de calitate cel mai propice învățământului și însușirii aptitudinilor sociale și cognitive. Pentru a ușura copiilor cu dificultăți de asimilare integrarea în școlile de masă, este necesar ca în aceste școli să se asigure o atmosferă mai primitoare și de acceptare.

O caracteristica specială a acestor copii „în pericol de excludere” o constituie faptul că posibilitățile lor nu sunt în concordanță cu nivelul obișnuit al așteptărilor față de copii. Ei nu se adaptează cu ușurință și nu pot obține succese în cadrul sistemului educațional tradițional. (Nu reușesc la examenele de capacitate sau bacalaureat, nu reușesc să obțină diplome). În spatele acestor probleme, stă, desigur, și nivelul lor inefficient de funcționare a proceselor cognitive, agravat de faptul că nici în cadrul familiei și nici în școală, ei nu beneficiază de o stimulare cognitivă corespunzătoare.

Deficitul cognitiv apărut în urma educației necorespunzătoare este totuși reversibil și poate fi compensat chiar și în cazul unor tulburări organice, cu condiția ca potențialul copilului să fie activat în mod corespunzător. Toate aceste corecturi se pot realiza în cadrul școlii de masă și al familiei, cu ajutorul programelor de dezvoltare cognitivă

Recunoscând faptul că orice proces de readaptare a unei persoane cu cerințe educative speciale ar trebui să țină cont de măsurile care favorizează autonomia sa personală și asigură independența sa economică și integrarea sa socială, cea mai completă posibil, trebuie incluse și

dezvoltate programe de readaptare, măsuri individuale și colective care să favorizeze independența personală, care să-i permită să ducă o viață cât mai normală și completă posibil, ceea ce include dreptul de a fi diferit.

O readaptare totală presupune un ansamblu de măsuri fundamentale și complementare, dispoziții, servicii de facilitare care ar putea garanta accesibilitatea la confortul fizic și psihologic.

Adaptarea mobilierului exterior și urbanismul, accesul în clădiri, la amenajări și instalații sportive, transportul și comunicațiile, activitățile culturale, timpul liber și vacanțele trebuie să constituie tot atâția factori care contribuie la realizarea obiectivelor readaptării.

Bibliografie:

Verza F “Introducerea în psihopedagogia specială și asistența socială”, Ed Fundatiei Humanitas, 2002.

Prof. Ardelean Petru

În loc de încheiere...

Aceast material a început cu un gest frumos la adresa dascărilor pensionari, care și-au adus contribuția la clădirea Școlii Gimnaziale Nr.1 Strâmtura și a structurilor ei, Școala Gimnazială Slătioara și Școala Gimnazială Glod.

Nu aş vrea să trec cu vederea munca, profesionalismul și dăruirea cadrelor didactice din școala de azi.

Cu această ocazie, doresc să urez din suflet învățătorilor, educatorilor și profesorilor din unitatea noastră un călduros “LA MULȚI ANI!” de ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI și să dăruiesc, simbolic, o diplomă de merit pentru activitea și iubirea lor, față de această profesie de DASCĂL.

Cu deosebit respect,

Dir. Prof. Înv. Primar GODJA NICOLETA MARIANA